

Sygn. akt *XVII AmE 95/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w S.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 9 stycznia 2019 r. znak: (...)

1) oddala odwołanie,

2) zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt *XVII AmE 95/19*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 9 stycznia 2019 r. nr (...), na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 8d i ust. 2 oraz art. 33 ust. 9 pkt 3 w związku z art. 30b ust. 1b ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2015 r. poz. 775, dalej: ustawa o biokomponentach, Ustawa) w związku z art. 19 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 2290) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, dalej: k.p.a.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, z późn. zm. dalej: Pe) orzekł, że:

1. (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. (powód, skarżący) naruszył art. 30b ust. 1b ustawy o biokomponentach w ten sposób, iż nie złożył wraz ze sprawozdaniem, o którym mowa w art. 30b ust. 1 tej ustawy za 2016 r., oryginałów świadectw potwierdzających spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty, które zostały zaliczone do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach w 2016 r.

2. za opisane w pkt 1 działanie wymierzył (...) sp. z o. o. karę pieniężną w wysokości

5 000 zł.

(...) sp. z o. o. z siedzibą w S. w złożonym odwołaniu zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

1. art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. poprzez uznanie, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej pomimo, iż do sprawozdania rocznego powód załączył poświadczenia dla biokomponentów zawartych w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych, na podstawie których wystawiane są świadectwa potwierdzające spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty, zaś finalnie powódka przedłożyła oryginał świadectw potwierdzających spełnienie przedmiotowych kryteriów jeszcze przed datą doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania przez Prezesa URE, w efekcie czego rozpatrywane naruszenie należało zakwalifikować jako znikome;

2. art. 189d k.p.a. poprzez nierozpatrzenie wszystkich okoliczności określonych w tej normie prawnej będących obligatoryjnymi dyrektywami wymiaru administracyjnej kary pieniężnej.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Powód przyznał, że nie przekazał Prezesowi URE oryginałów świadectw w terminie zgodnym z art. 30b ust. 1 Ustawy. Jednak w ocenie skarżącego Prezes URE posiadał dane potwierdzające, że wskazane w sprawozdaniach ilości biokomponentów zawartych w sprzedawanych przez powoda lub zbytych w innej formie na terenie kraju lub zużytych na własne potrzeby paliwa ciekłe lub biopaliwa ciekłe spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju. Wobec tego przekroczenie terminu nie miało negatywnego wpływu na weryfikację przez Prezesa URE realizacji przez powoda Narodowego Celu Wskaźnikowego za rok 2016. Powód podkreślił, że same świadectwa zostały złożone jeszcze przed doręczeniem mu zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Zdaniem powoda, z tego względu waga naruszenia była znikoma i w konsekwencji, zaszyły podstawy do odstąpienia od wymierzenia mu kary. Powód powołał się na wyrażone w doktrynie stanowisko, że instytucja odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest przejawem odejścia ustawodawcy od obiektywnego modelu odpowiedzialności administracyjnej z tytułu naruszenia polegającego na niewykonaniu obowiązku administracyjnego. Wskazał na wyrok Sądu Najwyższego dotyczący kwestii zastosowania art. 56 ust.6a Pe w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne dopuściło się naruszenia norm Prawa energetycznego lecz następnie zmieniło swoje zachowanie. Skarżący podkreślił, że sprawozdanie roczne podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy przesłał w terminie określonym w art. 30b ust. 1 ustawy o biokomponentach. Przedłożył również oryginały świadectw. Zdaniem powoda złożone sprawozdania zawierały wszystkie niezbędne informacje pozwalające Prezesowi URE na uwzględnienie rzeczywistych danych dotyczących działalności gospodarczej powoda w odniesieniu do 2016 r. W ocenie powoda, nałożenie na niego w tej sytuacji kary w wysokości 5 000 zł było bezzasadne.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Zdaniem pozwanego treść odwołania oraz podniesione zarzuty wskazują, że decyzja została zaskarżona jedynie w zakresie wymierzonej kary. Okoliczności faktyczne i samo naruszenie nie były kwestionowane. Na tej podstawie Prezes URE stwierdził, że w zakresie orzeczenia o popełnieniu przez powoda deliktu administracyjnego decyzja jest prawomocna i nie stanowi przedmiotu oceny w niniejszej sprawie. Co za tym idzie, brak podstaw do uchylenia decyzji w całości czy w części. Prezes URE powołał się na treść art. 30 ust. 1 b ustawy o biokomponentach oraz art. 33 ust. 1 pkt 8b tej ustawy. Stwierdził, że wymierzenie na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 8b i ust. 2 ustawy o biokomponentach kary pieniężnej ma na celu zdyscyplinowanie przedsiębiorców do wykonywania określonego w art. 30b ust. 1b obowiązku. Wysokość kary została ustalona kwotowo w sposób sztywny. Wyklucza to możliwość miarkowania kary w decyzji przy jej ustalaniu. Pozwany powołał się na

przyjęty w orzecznictwie sądowym pogląd dotyczący nakładania kary i wskazał, że stwierdzenie naruszenia każdego z wymienionych w art. 33 ust. 1 -2b, 3a, 4a, 6, 7, 8-8f Ustawy obliguje Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej. w kwocie 5 000 zł.

W odpowiedzi na zarzut naruszenia art. 189d k.p.a. pozwany oświadczył, że nie był zobowiązany do jego zastosowania. Przepis ten wymienia przesłanki ustalania wysokości administracyjnej kary pieniężnej (dyrektyw wymiaru kary) i znajduje zastosowanie wyłącznie w przypadku kar wymierzanych w warunkach uznania administracyjnego i tylko wtedy, gdy przepisy szczególne nie przewidują odrębnych przesłanek ustalania wysokości kar. Pozwany wskazał, że w przypadku naruszenia art. 33 ust. 1 pkt 8d ustawy o biokomponentach odrębne przesłanki ustalenia wysokości kary za to naruszenie (dyrektywa wymiaru kary) jest zawarta w art. 33 ust. 2 Ustawy i na tej podstawie Prezes URE wymierzył karę pieniężną. Ponadto zwrócił uwagę, że zgodnie z poglądem wyrażonym w sądownictwie administracyjnym, dyrektywy wymiaru kary oraz przesłanki odstąpienia od nałożenia kary umiejscowione w dziale IVa k.p.a. nie mają zastosowania do kar wymierzanych w wysokości określonej wprost w przepisach. Powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, którym wskazano, że w przypadku, gdy ustawa nadaje karze charakter obligatoryjny i określa jej wysokość, ustawodawca nie przewidział możliwości odstąpienia od wymierzenia tej kary.

W kwestii zarzutu naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., zdaniem pozwanego nie zostały spełnione kumulatywnie przesłanki ustanowione w tym przepisie, tj. znikoma waga naruszenia oraz zaprzestanie naruszania prawa.

Przedstawione w odwołaniu stanowisko dotyczące spełnienia obowiązku przedłożenia w terminie oryginały świadectw, oraz znikomej wagi naruszenia Prezes URE uznał za niezgodne z faktami i ustaleniami poczynionymi w trakcie postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji. Zauważył, że oryginały wymaganych świadectw powód przedstawił z 462-dniowym opóźnieniem w stosunku do terminu wynikającego z art. 30b ust. 1 Ustawy o biokomponentach. Podkreślił, że wzywał wcześniej powoda do przesłania świadectw pismem z dnia 29 czerwca 2017 r. Przedsiębiorca przesłał jedynie zestawienie jednostkowych transakcji zakupu komponentów od krajowych przedsiębiorców. Same świadectwa powód przedłożył Prezesowi URE dopiero w dacie wszczęcia postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji. zostały wymagane dokumenty dopiero w dniu 18 czerwca 2018 r., tj. w dacie wszczęcia postępowania administracyjnego zakończonego zaskarżoną decyzją.

Pozwany wyjaśnił, jakim celem służy przekazywanie świadectwa razem z rocznym sprawozdaniem podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy. Wskazał, że brak przekazania informacji, które powinno zawierać świadectwo pozbawia Prezesa URE wiedzy, czy biokomponenty zaliczone przez przedsiębiorcę do realizacji NCW w 2016 r. spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju i znacznie opóźnia przeprowadzenie przez Prezesa URE czynności wyjaśniających dotyczących realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego względem przedsiębiorcy.

Na podstawie przedstawionych wyjaśnień Prezes URE uznał, że waga naruszenia nie była znikoma. Nie została więc spełniona jedna z wymienionych w art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. przesłanek umożliwiających odstąpienie od wymierzenia powodowi w zaskarżonej decyzji kary pieniężnej. Pozwany nie zgodził się z argumentacją przedstawioną w odwołaniu. Stwierdził, że samo zrealizowanie obowiązku, bez względu na czas jaki upłynął od ustawowego terminu jego realizacji przez powoda narząłoby Prezesa URE na niedopełnienie jego obowiązków ustawowych.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o. o. z siedzibą w S., na podstawie koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 1 kwietnia 2015 r., nr (...), na okres od dnia 3 kwietnia 2015 r. do dnia 9 kwietnia 2016 r., prowadził działalność gospodarczą polegającą na obrocie z zagranicą paliwami ciekłymi (k. 1-6 akt adm.).

Powód, jako podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy (NCW), w dniu 31 marca 2017 r. (data stempla pocztowego), złożył do Prezesa URE sprawozdanie roczne podmiotu realizującego NCW w zakresie realizacji tego celu (sprawozdanie), z którego miało wynikać, że zapewnił minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w wysokości 7,14%. Do przedmiotowego sprawozdania powód nie załączył oryginałów wystawionych

świadectw potwierdzających spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty, które zostały zaliczone do realizacji NCW (k. 7-15 akt adm.).

Pismem z dnia 29 czerwca 2017 r., nr (...), Prezes URE, w związku ze złożonym sprawozdaniem, wezwał przedsiębiorcę do przedstawienia w terminie 30 dni informacji i dokumentów dotyczących realizacji NCW za 2016 r., w tym do złożenia świadectw, o których mowa w art. 30b ust. 1b ustawy o biokomponentach a także kopii poświadczeń, na podstawie których przedsiębiorca sporządził ww. świadectwa (pkt 9. i 10.). Wezwanie doręczono powodowi w dniu 19 lipca 2017 r. (k. 16-20 akt adm.).

W piśmie z dnia 16 października 2017 r., stanowiącym odpowiedź na powyższe wezwanie, powód w dalszym ciągu nie złożył świadectw potwierdzających spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty. (k. 21-27 akt adm.).

W związku z nieprzekazaniem Prezesowi URE wraz ze sprawozdaniem oryginału świadectwa, pozwany, pismem z dnia 18 czerwca 2018 r., nr (...), zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia powodowi kary pieniężnej. Organ wyjaśnił podstawę prawną wszczętego postępowania oraz wezwał przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień w sprawie w terminie 14 dni. Powód odebrał zawiadomienie w dniu 9 lipca 2018 r. Tego samego dnia do Prezesa URE wpłynęły żądane świadectwa (k. 28-50 akt adm.).

Powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie pismem z dnia 11 lipca 2018 r. (k. 51-72 akt adm.).

Prezes URE zawiadomieniem z 2 sierpnia 2018 r. poinformował powoda o zakończeniu postępowania dowodowego, informując o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień w terminie 7 dni (k. 76-78 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy o biokomponentach podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy jest każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium RP, dokonujący samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu, wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który rozporządza nimi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, lub zużywa je na potrzeby własne na tym terytorium, z wyłączeniem przywozu paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. posiada status podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 25 Ustawy, a co się z tym wiąże podlega obowiązkowi złożenia wraz ze sprawozdaniami, o których mowa w art. 30b ust. 1 Ustawy, świadectw potwierdzających spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty (art. 30b ust. 1b Ustawy). W sprawie bezsporne jest, że powodowy przedsiębiorca nie zrealizował tego obowiązku w terminie 90 dni po zakończeniu roku kalendarzowego, tj. do dnia 31 marca 2017 r. Złożenie oryginałów świadectw Prezesowi URE nastąpiło z 462-dniowym opóźnieniem, pomimo wezwania powoda pismem z dnia 29 czerwca 2017 r. do ich przedstawienia.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 8d Ustawy karze pieniężnej podlega ten, kto będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, nie przekazał Prezesowi URE, wraz ze sprawozdaniami, o których mowa w art. 30b ust. 1, oryginałów wystawionych świadectw potwierdzających spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty, które zostały zaliczone do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 Ustawy. Wysokość kary za nieprzekazanie oryginałów świadectw w terminie wraz ze sprawozdaniem została określona w art. 33 ust. 2 ustawy o biokomponentach na kwotę 5000 zł.

Zarzut powoda dotyczący naruszenia art. 189d k.p.a. poprzez niewzięcie pod uwagę obligatoryjnych dyrektyw wymiaru kary należy uznać za bezzasadny. W myśl tego przepisu wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej bierze pod uwagę: wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia; częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara; uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe; stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa; działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa; wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła; w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

W ocenie Sądu zgodzić należy się z poglądem wyrażonym w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt VIII SA/Wa 205/18, iż dyrektywy wymiaru kar administracyjnych przewidziane w k.p.a. nie znajdują zastosowania w przypadku kar nakładanych decyzjami związanymi, czyli takimi w stosunku do których ustawodawca nakazuje stosować pewien jednoznaczny mechanizm – sankcji pieniężnej. Należy zwrócić uwagę, że przewidziana w art. 33 ust. 1 pkt 8d Ustawy kara pieniężna za nieprzekazanie wraz z rocznymi sprawozdaniami, oryginałów wystawionych świadectw potwierdzających spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty jest nakładana w ściśle określonej wysokości – w kwocie 5000 zł. Oznacza to, że przewidziana w art. 33 ust. 1 pkt 8d Ustawy kara pieniężna jest nakładana decyzją związaną. Wysokość kary administracyjnej jest wprost określona w art. 33 ust. 2 ustawy o biokomponentach a organ nie dysponuje możliwością jej miarkowania i nie może działać w ramach uznania administracyjnego. Przy ustalaniu w zaskarżonej decyzji wysokości nakładanej kary pieniężnej Organ administracji publicznej po ustaleniu obiektywnego faktu naruszenia prawa nie jest uprawniony do rozpatrywania dyrektyw wymiaru administracyjnej kary pieniężnej określonych w art. 189d k.p.a. Wobec zastosowania przez ustawodawcę w ustawie o biokomponentach obligatoryjnego unormowania dotyczącego wymiaru kary pieniężnej nakładanej z tytułu przedmiotowego naruszenia podniesiony w odwołaniu zarzut naruszenia art. 189d k.p.a. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu również zarzut naruszenia przez Prezesa URE art. 189f § 1 k.p.a. poprzez nieodstąpienie od nałożenia kary należało uznać za bezzasadny. Zgodnie z art. 189f § 1 k.p.a. organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia praw jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Wskazać należało, że wymierzenie kary za nieprzekazanie w terminie wraz z rocznymi sprawozdaniami, oryginałów wystawionych świadectw potwierdzających spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty jest obowiązkiem organu. Ustawodawca nie pozostawił w tej mierze organowi żadnej uznaniowości. Przewidziana w art. 189f § 1 k.p.a. instytucja odstąpienia od wymierzenia kary administracyjnej, ma charakter wyjątku od zasady i nie może podlegać wykładni rozszerzającej (*exceptiones non sunt extendendae*), a co za tym idzie wymaga spełnienia dwóch odrębnych i kumulatywnych przesłanek, tj. znikomej wagi naruszenia prawa oraz zaprzestania naruszania prawa. Brak przekazania w terminie oryginałów wystawionych świadectw potwierdzających spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty nie pozwala na rozliczenie podmiotów realizujących Narodowy Cel Wskaźnikowy. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 24 ustawy o biokomponentach Narodowy Cel Wskaźnikowy, to minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych zużytych we wszystkich rodzajach transportu w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w ciągu roku kalendarzowego w transporcie drogowym i kolejowym, liczony według wartości opałowej. Monitorowanie realizacji NCW i jego rozliczanie jest istotnym obowiązkiem z punktu widzenia regulacji działalności przedsiębiorstw energetycznych, zgodnie z polityką

energetyczną państwa, realizowaną przez Prezesa URE, ponieważ przyczynia się do stopniowego zwiększania udziału biokomponentów w paliwach i biopaliwach ciekłych, co z kolei prowadzi do zmniejszenia zapotrzebowania na produkty przerobu ropy naftowej oraz redukcji emisji CO₂. Brak przekazania w terminie oryginałów wystawionych świadectw potwierdzających spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biokomponenty powoduje, że Prezes URE nie może realizować swoich ustawowych obowiązków w postaci monitorowania realizacji NCW i przesądza o uznaniu, że waga naruszenia przez powoda przepisów ustawy była znaczna. Patrząc przez pryzmat wyjątkowości instytucji odstąpienia od wymierzenia kary administracyjnej, oraz mając na uwadze, że waga naruszenia nie była znikoma, należy zgodzić się ze stanowiskiem Prezesa URE, że w sprawie nie było możliwości odstąpienia od wymierzenia kary.

W ocenie Sądu w sprawie nie została spełniona również druga z przesłanek warunkujących odstąpienie od wymierzenia kary, a mianowicie zaprzestanie naruszania prawa. Nie można pominąć faktu, że powód, pomimo wezwania przez Prezesa URE w dniu 29 czerwca 2017 r. do przedstawienia świadectw, dopełnił swojego obowiązku ustawowego dopiero w dniu 9 lipca 2018 r., a więc z 462-dniowym opóźnieniem w stosunku do terminu określonego w art. 30b ust. 1 ustawy o biokomponentach. Zrealizowanie obowiązku po upływie terminu wyznaczonego w ustawie bez względu na czas jaki upłynął od ustawowego terminu jego realizacji nie może być uznane za wykonanie obowiązku w sposób zgodny z ustawą i równoznaczne z zaprzestaniem naruszania prawa, ponieważ w praktyce uniemożliwiłoby to stosowanie przez Prezesa URE sankcji w postaci kary pieniężnej, jednocześnie narażając go na ponoszenie negatywnych skutków niedopełnienia obowiązku przez przedsiębiorcę a także na niedopełnienie przez Prezesa URE jego obowiązków ustawowych. Z uwagi na przedstawione okoliczności zarzut naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. należało uznać za nieuzasadniony.

Ponadto wskazać należy, że w odwołaniu powód nie zarzucił Prezesowi URE naruszenia jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego. Podniósł jedynie zarzuty naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Odnosząc się do zarzutów naruszenia przez organ przepisów k.p.a. należy mieć na uwadze, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego. W prowadzonym postępowaniu odwoławczym SOKiK nie ogranicza się wyłącznie do badania legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu obowiązujących w postępowaniu cywilnym zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym. W świetle powyższego nawet gdyby przyjąć, iż w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to, o ile nie stanowią one podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, nie mogą one prowadzić do uchylecia decyzji i nie mogą być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r. sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r. sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r. sygn. akt 351/99 OSNC 2000 nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r. sygn. akt I CKN 1036/98 LEX nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312).

Złożony w odwołaniu wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie w drodze pomocy prawnej dowodu z przesłuchania Prezesa Zarządu spółki w charakterze strony nie został prawidłowo umotywowany. Mając to na uwadze, oraz uwzględniając okoliczność, że sam fakt naruszenia nie był w odwołaniu kwestionowany Sąd, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął zgłoszony przez powoda dowód z przesłuchania Prezesa Zarządu w charakterze strony uznając, że wynikające z zebranego w sprawie materiału dowodowego okoliczności nie budziły wątpliwości Sądu i nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a wnioskowane dowody nie miały wpływu na samo istnienie naruszenia, oraz na treść wyroku w sprawie.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz